

MICHAL DLOUHÝ

ČETNICKÁ ABECEDA

PRAGO LINE

EDICE OTISKY

PRAGO / **LINE**

Autor a nakladatel děkují společnosti

Tomáš Unger – Ungermilitarie – Náchod
za podporu při vydání této knihy

Michal Dlouhý

**ČETNICKÁ
ABECEDA**

Praha 2021
Nakladatelství Jindřich Kraus – PRAGOLINE

© JUDr. Michal Dlouhý, Ph.D., 2021
© Nakladatelství Jindřich Kraus – PRAGOLINE 2021

ISBN: 978-80-7517-040-8 tištěná kniha
ISBN: 978-80-7517-041-5 pdf

Milí čtenáři a příznivci četnické historie,

jsem velmi rád, že jsem byl znovu osloven panem Michalem Dlouhým, abych mohl opětovně podpořit vydání další knihy z edice Otisky. Je to již čtvrtý projekt, na kterém mám tu čest se podílet.

Velmi jsem se těšil na tuto knihu, a to z několika důvodů. Předně abeceda je základem všeho v našem životě, neméně i v životě četnickém. Dalším důvodem bylo to, že obsahem je nejen kriminalistická terminologie, nauka o běžném služebním životě, ale také výstroj, výzbroj.

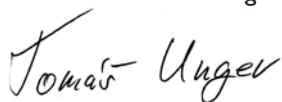
Slavnostní výstroj našich bezpečnostních složek, a to nejen dnešních, ale i námi všemi milovníky historie obdivovaných československých, je mou osobní vášní a koneckonců i obživou.

Cesta od nadšence do historie armády a četnictva první republiky k podpoře takového projektu je dlouhá a spletitá. Přinesla ji má touha po neustálém studiu předpisů a originálních výrobků. Díky tomu jsem poznal spoustu vynikajících přátel a mezi ně počítám i autora této výborné knihy.

Po poznání těchto životních cest člověk najde touhu podělit se o radost ze svého vědění, a tu bych rád přenesl také na ostatní čtenáře. Třeba i tato kniha osloví někoho, kdo zasvětil svůj život té samé myšlence: sdílet a popularizovat práci našich předků. Proto jsem neváhal ani minutu, abych tuto knihu podpořil.

Přeji všem, aby se jim kniha líbila a přečetli ji tak jako já, jedním dechem.

Tomáš Unger

SLUŽEBNÍ PŘEDPISY ČS. ČETNICTVA.

MIN. VNITRA ČÍS. JEDN. 47.761/15/1928.

VĚSTNÍK ČETN. ČÍS. 11 z 1928.

INSTRUKCE PRO ČETNICKÉ ŠKOLY

Zástupce M.N.O. při četnictvu
Čís. 204/čet. dne 21. 1928.

NÁKLADEM MINISTERSTVA VNITRA
TISKEM STÁTNÍ TISKÁRNY V PRAZE

PÁR ŘÁDKŮ ÚVODEM

Služba v československém četnickém sboru byla fyzicky, ale i psychicky velmi náročná. Proto již samotný zákon o četnictvu číslo 299 Sbírky zákonů a nařízení ze dne 14. dubna 1920 stanovil, že uchazeč dobrovolně se hlásící k četnictvu musí mít mimo jiné silné, zdravé tělo a přiměřenou výšku a musí být duševně způsobilý.

Tělesná způsobilost byla zjišťována zvláštní komisionální prohlídkou. Komise byla složena ze zemského četnického velitele nebo jeho zástupce, velitele četnického doplňovacího oddělení a četnického lékaře. Ten podrobil uchazeče přísné prohlídce podle Předpisu pro lékařské posuzování způsobilosti k četnické službě vydaného výnosem ministerstva vnitra číslo 14.376/13 ze dne 2. srpna 1922. Na základě výsledku lékařské prohlídky předseda výše uvedené komise rozhodl, zdali je uchazeč k přijetí do četnického sboru způsobilý či nikoliv.

Co se týče tělesné výšky, tak výnos ministerstva vnitra číslo 25.772/13 ze dne 15. ledna 1922 přímo stanovil, že nejmenší přípustná výška jest 165 cm, avšak u legionářů činila pouze 160 cm.

Později byla výnosem ministerstva vnitra číslo 6001/13 ze dne 4. února 1936 zavedena pro uchazeče o přijetí k četnictvu psychotechnická zkouška, která následovala druhý den po úspěšném absolvování komisionální lékařské prohlídky. V hodnotící komisi byl kromě ředitele a pracovníků psychotechnického ústavu i četnický správní důstojník. Psychotechnická zkouška byla zpoplatněna částkou 25 Kč, kterou hradil uchazeč.

Při vstupu do četnického sboru byl každý příslušník povinen vykonat četnickou služební přísahu. Dále se musel zavázat k povinné čtyřleté službě, přičemž první rok sloužil na zkoušku a během něho musel vykonat odbornou zkoušku před komisí složenou z četnických důstojníků a úředníků politické správy.

Četníci na zkoušku tvořili četnické mužstvo a byla jim zachována hodnost, kterou dosáhli u vojska, nejvýše však hodnost četaře.

Nezbytným předpokladem pro správné a úspěšné vykonávání četnické služby byl náležitý teoretický výcvik, jehož účelem bylo získání odborných vědomostí a zdokonalení a prohloubení všeobecného vzdělání. Dále bylo zapotřebí u začínajících četníků docílit nezbytný stupeň

fyzické zdatnosti a vypěstovat v nich potřebné morální vlastnosti, pří- značné pro četnický sbor.

Proto byli četníci na zkoušku co nejdříve po přijetí zařazováni k dopl- ňovacímu oddělení příslušného zemského četnického velitelství do ško- ly pro výcvik četníků na zkoušku.

Vzhledem k nedostatku četníků v prvních letech existence samostat- ného československého státu trval teoretický výcvik u doplňovacího oddělení nejméně 5 měsíců a zbývající část zkušebního roku byla vyko- návána v praktické službě na některé četnické stanici.

Od vydání Instrukce pro četnické školy v roce 1928 pod číslem jednacím 47.761/13-1928 škola začínala zpravidla dnem 1. září a trvala 8 měsíců.

Ve škole pro výcvik četníků na zkoušku byly vyučovány následující předměty:

A. Předměty všeobecného vzdělání

1. *Jazyk služební*
2. *Jazyk menšinový*
3. *Počty a měřičství*
4. *Dějepis*
5. *Zeměpis*
6. *Přírodopis*
7. *Zdravověda*

B. Předměty odborné

1. *Zákon o četnictvu, organizační ustanovení o četnictvu a četnická služební instrukce*
2. *Kasární předpis*
3. *Právo ústavní a správní*
4. *Obecný trestní zákon*
5. *Trestní řád*
6. *Vojenský trestní zákon a vojenský trestní řád*
7. *Služba pátrací a daktyloskopická*
8. *Služební řád branné moci*
9. *Nauka o zbraních a střelbě*

Výuka odborných předmětů se opírala o příklady ze života, které se ve výkonné službě denně vyskytovaly. Kromě toho ve škole probíhal vojenský výcvik, praktická cvičení, osvětová a společenská výchova.

Po uspokojujivé šestiměsíční službě na zkoušku a zjištění intelektuálních schopností k četnické službě mohla být četníku na zkoušku přiznána hodnost závodčí, která se rovnala vojenské hodnosti rotného.

Po uplynutí roční služby na zkoušku a úspěšném složení odborné zkoušky byli četníci na zkoušku převzati do definitivního stavu příslušného zemského četnického velitelství a povýšeni na strážmistry.

plk. JUDr. Michal Dlouhý, Ph.D.
vrchní policejní rada
www.cetnik-michal-dlouhy.cz

A

ANONYMNÍ OZNÁMENÍ je takové, v němž pisatel neuvádí svého jména, nebo jestliže je v něm uvedeno jméno osoby jiné, která o tom nemá vůbec vědomosti, nebo jméno osoby vůbec neznámé. Trestní řád v § 87 stanoví, že oznámení takové, které obsahuje určité, trestný čin věrohodně naznačující okolnosti, má býti též vyšetřeno, avšak beze všeho hluku a tak, aby bylo co nejvíce šetřeno cti obviněné osoby. V případě, že se anonymní oznamovatel sám dopustil svým oznámením trestného činu, je zapotřebí činit kroky k jeho zjištění a usvědčení. Přitom je třeba míti na zřeteli, že vážný občan činí oznámení, ať povinná, týkající se oznámení trestného činu uložené každému občanu zákonem, nebo dobrovolná, týkající se trestného činu, jehož oznámení není zákonem občanu uloženo, ze zásady vždy přímo a nesníží se nikdy k oznámením anonymním nebo pseudonymním.

PŘÍKLAD PRVNÍ

V pátek 27. října 1933 se ještě za ranní tmy do staniční kanceláře četnické stanice Drmoul v politickém okrese Planá u Mariánských Lázní doslova vrátil mladý muž. S úděsem v očích vykládal trojici přítomných četníků, že při jízdě nákladním automobilem po silnici do Tří Seker spatřil ve světle reflektorů v mlze v silničním příkopu ruku. Prudce zabrzdil a po vystoupení z kabiny automobilu spatřil v příkopu ležící ženské tělo s rozbitou hlavou a o něco dále leželo rovněž s rozbitou hlavou tělo muže. Zřejmě byli v husté mlze srazeni projíždějícím automobilem, jehož řidič z místa ujel, aniž by jim poskytl pomoc. Jelikož byli žena a muž mrtví, otočil automobil a jel případ oznámit četnictvu.

Velitel četnické stanice vrchní strážmistr Jan Boublík vyzval dvojici podřízených štabních strážmistrů Jana Mārze a Jana Matějčka, aby se

ustrojili, a za chvíli všichni tři odjeli nákladním automobilem k místu události, které se nalézalo necelý kilometr od obce Drmoul nedaleko od lesa u Panského vrchu.

V příkopu u silnice skutečně ležela již ztuhlá mrtvola ženy s rozbitou hlavou a tři kroky od ní leželo ještě teplé tělo muže s krvácejícím zraněním na hlavě. Jakmile vrchní strážmistr Boublík zjistil, že muž ještě žije, vyslal štábního strážmistra Märze zpět do obce pro lékaře.

Ve svitu elektrických svítilen našli četníci nedaleko těl rozsypanou nůši s potravinami, balík s větším množstvím špinavého prádla a pánskou šálu. Ačkoliv se zdálo, že z obsahu nůše nic nechybí, byly věci z ní zpřeházeny. Již nyní bylo zřejmé, že nešlo o automobilovou nehodu, ale o loupežné přepadení.

Přestože byl lékař na místě během půl hodiny, umírajícího muže již nedokázal zachránit. Jak muž, tak i žena měli kromě rozbitých hlav i hluboké rány na zádech.

Na místo byla přivolána soudní komise od okresního soudu Planá u Mariánských Lázní k ohledání mrtvol a o případu byla rovněž telefonicky vyrozuměna četnická pátrací stanice v Chebu se žádostí o vyslání služebního psa.

Během krátké doby se na místě shromáždilo značné množství osob a drmouští četníci měli co dělat, aby je vykázali do patřičné vzdálenosti a zabránili tak poškození stop pachatelů hrůzného činu.

Místo činu se nacházelo v těsné blízkosti hranice politických okresů Planá u Mariánských Lázní a Mariánské Lázně, a tudíž na hranici staničních služebních obvodů četnických stanic Drmoul a Tři Sekery u Tachova. Díky tomu se na místo dostavil i tamní štábní strážmistr František Rossmeissl, který se právě vracel z noční obchůzky.

Právě štábní strážmistr Rossmeissl sdělil, že se jedná o jemu dobře známé manžele Bachmannovy z Chodovského Šmelctálu. 40 roků stará Anna pracovala jako prادلena a docházela si pro práci do Mariánských Lázní. Jelikož se bála chodit potmě sama, doprovázel ji na cestě domů vždy její 48 roků starý manžel Jan, který pracoval jako vrátný a chodil své manželce vždy naproti, aby ji doprovodil.

Po příjezdu automobilu chebské četnické pátrací stanice podal vrchní strážmistr Boublík veliteli pátračky vrchnímu strážmistru Vilému Exnarovi hlášení o dosavadním výsledku vyšetřování. Přestože bylo okolí místa

nálezu těl značně pošlapáno shromážděnými se osobami, podařilo se strážmistru Bohumilu Maříkovi uvést služebního psa jménem Fifi na stopu pachatelů, kteří byli určitě dva. Služební pes stopu sledoval lesem směrem k Chodovskému Šmelctálu až k nedalekému rybníku a zde stopu ztratil. Opětovný pokus o uvedení služebního psa na stopu byl neúspěšný.

Štábní strážmistr Bedřich Müller z pátrací stanice pořídil fotografie zavražděných a náčrtek situace na místě činu. Vzhledem k tomu, že u obětí nebyly nalezeny žádné cennosti, bylo zřejmé, že jde o loupežnou vraždu. Po soudním ohledání byla těla převezena do márnice hřbitova ve Třech Sekerách, kde byla pitvána. Lékaři potvrdili, že oba manželé byli zavražděni opakovanými údery do hlavy a do zad ostrým předmětem, pravděpodobně sekerou.

V Mariánských Lázních se podařilo zjistit, že Anna Bachmannová za odevzdané vyprané prádlo obdržela 15 Kč a z toho 5 Kč utratila za potraviny, které si dala do nůše a zbývajících 10 Kč si uložila do tobolek. Ta však nebyla při ohledání místa činu nalezena.

Pátrání po pachatelích dvojnásobné loupežné vraždy bylo i po několika dnech intenzivního pátrání četnictva bezvýsledné. Jediné, co se četnictvu podařilo zjistit, že psi domkáře Matera, bydlicího nedaleko místa činu, v době od 8 do 10 hodin večer zuřivě štěkali, avšak majitel tomu nevěnoval pozornost, neboť cizí lidé okolo jeho domu nechodí. Přitom služební pes chebské pátračky Fifi vypracoval stopu právě ve směru k Materovu domku.

Po necelém týdnu se na četnickou stanici v Drmoulu dostavila Alžběta Luftová z Chodovského Šmelctálu a odevzdala zde pánskou náprsní peněženku, kterou našla v lese, poblíž místa, kde byli Bachmannovi usmrceni. Podle obsahu bylo nepochybné, že peněženka patřila Janu Bachmannovi a že ji pachatelé zřejmě ztratili cestou z místa činu.

Vrchnímu strážmistru Boublíkovi nešlo na rozum, že peněženka je zcela nepoškozená a suchá, ačkoliv krátce po činu začalo pršet se sněhem a poté začal padat sníh, který se udržel. Kromě toho velmi dobře věděl, že syn Luftové, Jan, lesní dělník žijící nyní ve Skelné Huti u Mariánských Lázní, je pytlákem a byl v minulosti opakovaně trestán pro krádeže a rvačky.

Po domluvě s velitelem chebské pátračky vrchním strážmistrem Exnarem bylo rozhodnuto o provedení domovní prohlídky u Jana Lufta. Při

domovní prohlídce četníci našli sekeru se stopami krve, o níž Jan Luft tvrdil, že s ní zabíjel slepici. Dále jej usvědčovaly krevní stopy na kabátě, o nichž však tvrdil, že se jedná o krev zaječí. Na den činu nebyl schopen prokázat hodnověrné alibi. Proto byl zatčen a dodán do vyšetřovací vazby krajského soudu v Chebu.

S nalezenou peněženkou byl proveden pokus v tom směru, že byla po dobu dvou dnů položena pod snůh, což na ní dle očekávání zanechalo stopy.

Znalecký posudek potvrdil, že se skutečně jedná o lidskou krev, avšak dle krevní skupiny se nejednalo o krev žádného z manželů Bachmannových. Přestože pátrání po pachatelích dvojnásobné vraždy bylo opět v bodě nula, byl Jan Luft dále ponechán ve vyšetřovací vazbě.

Až počátkem března 1934 se Jan Luft doznal, že krevní stopy na jeho kabátě a sekeře vznikly při napadení Franze Fischera z Prochomoutu, se kterým si původně domluvili poskytnutí peněz na pašování cukerinu přes hranici. Fischer ale z domluvy ustoupil, a proto po něm Luft ve vzteku hodil sekeru a zranil ho. Z tohoto důvodu byl Jan Luft nakonec žalován u chebského krajského soudu pro zamýšlené ublížení na těle.

V polovině dubna 1934 došel na poštovní úřad v Drmoulu anonymní dopis, v němž jsou z dvojnásobné vraždy obviněni bratři Josef a František Scharnaglové ze Šmelctálu. Oba bratři se měli pohádat v lese, a při tom František vyčítal svému bratru Josefovi vraždu spáchanou na manželech Bachmannových.

Poštovní úřad se ihned po přečtení obsahu anonymního dopisu odebral na nedalekou četnickou stanici, kde zastihl jejího velitele konajícího kancelářské práce.

Vrchní strážmistr Boublík okamžitě telefonoval do Chebu na pátrací stanici a žádal o vyslání její hlídky k provedení domovní prohlídky u Scharnaglových.

Ještě týž den přijeli četníci do Chodovského Šmelctálu k domku Scharnaglových. Doma zastihli pouze 20 roků starého Josefa. Po marné výzvě velitele chebské pátráčky vrchního strážmistra Exnara, aby vydal věci odcizené při dvojnásobné loupežné vraždě manželů Bachmannových, bylo přistoupeno k provedení domovní prohlídky. Při ní byla

nalezena sekyra se stopami od krve na ostří. Z toho důvodu byl Josef Scharnagl prohlášen za zatčeného a dodán do vyšetřovací vazby krajského soudu v Chebu.

Až po týdnu se podařilo drmoulským četníkům vypátrat a zatknout mladšího z bratrů Františka Scharnagla, který byl rovněž dodán do vyšetřovací vazby chebského krajského soudu.

Znalecký posudek potvrdil, že se jednalo o krev Jana Bachmanna, a napomohl k usvědčení skutečných pachatelů dvojnásobné loupežné vraždy.

PŘÍKLAD DRUHÝ

V polovině měsíce září 1930 obdržela četnická stanice Budňany v politickém okrese Hořovice dožádání Ústředního četnického pátracího oddělení v Praze k prověření anonymního oznámení. To označovalo jistého rolníka Františka Hojera z Krupné, spadajícího do obvodu zdejší četnické stanice, za vraha Františka Berana, rovněž z Krupné. Rolník Hojer údajně před dvaceti lety otrávil Františka Berana, a to z toho důvodu, že měl poměr s jeho manželkou.

Velitel dvoumužové četnické stanice vrchní strážmistr Karel Vaněk znal rolníka Hojera osobně a věděl, že jeho rodina požívá v obci i okolí velmi dobrého jména. Přesto se ještě týž den vydal obchůzkou do ne-daleké Krupné a navštívil zdejšího starostu.

Zde zjistil, že František Beran nebyl otráven, nýbrž že zemřel ne před dvaceti lety, ale 6. ledna 1929 v podolském sanatoriu přirozenou smrtí po jakési operaci.

Tím měl vrchní strážmistr Vaněk věc za vyřízenou a nepovažoval za nutné hovořit o věci se samotným rolníkem Hojerem.

V uvedeném duchu zpracoval jediný podřízený četník strážmistr Stanislav Ježek odpověď do Prahy Ústřednímu četnickému pátracímu oddělení.

Po několika dnech však četnická stanice Budňany obdržela z Prahy přepis okresního policejního komisařství Dolní Nové Město, v jehož příloze bylo anonymní udání Františka Hojera z otrávení jeho soka v lásce Františka Berana a dále udání pro zlé nakládání s Annou Kauckou, která u něho dře za pouhých 50 Kč měsíčně!

Vrchní strážmistr Vaněk se po přečtení nevzhledným písmem ručně psaného anonymního dopisu, odeslaného v pondělí dne 7. září 1930 z poštovního úřadu Budňany, odebral navštívit svého letitého přítele pana poštmistra.

Na poštovním úřadě se v rámci služebního jednání dozvěděl, že místní mladík Václav Kaucký v poslední době odeslal několik dopisů adresovaných pražské policii a četnickému ústředí. Poštministr neopomenul připomenout, že se jedná o poštovní tajemství, ale veliteli četnické stanice jej pro jeho pátrání samozřejmě sdělit může. Už při odesílání dopisů uvedeným adresátům to bylo poštmistrovi podezřelé.

K uvedenému odesilateli vrchní strážmistr Vaněk zjistil, že se jedná o 21 roků starého svobodného dělníka Václava Kauckého, je o něm známo, že se štítí práce a žije spolu se svou matkou na bytě u rolníka Františka Hojera v Krupné.

Po návratu na četnickou stanici vrchní strážmistr Vaněk telefonicky vyžádal na Ústředním četnickém pátracím oddělení v Praze zaslání jimi obdrženého anonymního oznámení za účelem pátrání po jeho pisateli.

Do zjišťování informací o Václavu Kauckém se zapojil i strážmistr Ježek. Ten zjistil, že se Kaucký vyhýbá práci a nechává se vydržovat svojí matkou, u které bydlí.

Z obdržené úřední zasilky vrchní strážmistr Vaněk zjistil, že se jedná o anonymní dopis psaný touž osobou a odeslaný rovněž z poštovního úřadu Budňany dne 1. září 1930, tedy o týden dříve než dopis pražské policii.

Nyní nezbývalo, než si pohovořit se samotným Václavem Kauckým. Proto se oba budňanští četníci ihned po obědě vypravili do Krupné. Zde na dvoře rolnické usedlosti Hojerových zastihli pracující starší ženu, která na dotaz kde najdou mladého Kauckého odpověděla, že je jeho matkou a že syn je doma a spí po obědě. Už to cosi napovídalo.

Příchodem četníků do bytu byl Václav Kaucký poněkud zaskočen. Vrchní strážmistr Vaněk využil jeho rozespalosti a hned na Kauckého vybalil dva anonymní dopisy.

Mladík se přiznal, že dopisy skutečně psal, a jako důvod uvedl, že rolníka Hojera nemá rád, jelikož mu stále nadává, že nic nedělá, akorát se válí a nechá se vydržovat starou matkou...

Od rolníka Hojera vrchní strážmistr Vaněk zjistil, že Anně Kaucké poskytuje zaopatření s bydlením a příplatek 75 korun měsíčně. Její syn Václav nepracuje, matku vyjídá a žije z toho, co matka doslova vydře.

Na základě výše uvedeného zpracovala četnická stanice Budňany udání Václava Hojera pro zločin utržení na cti § 209 trestního zákona, za který byl v červnu roku 1931 senátem krajského soudu odsouzen na tři měsíce nepodmíněně.

B

BEZPEČNOSTNÍ ROZHLAS slouží k vysílání bezpečnostních zpráv, které bylo četnictvem zahájeno dne 2. května 1935 za využití veřejného rozhlasu. Úkoly redakce vysílání bezpečnostních zpráv a pokynů pro četnické pátrací stanice plní Ústřední četnické pátrací oddělení v Praze. Za tím účelem byly četnické pátrací stanice, zemská četnická velitelství, ale i některé další specializované útvary četnictva vybaveny rozhlasovými přijímači. Vysílání probíhá na vlnách pražské rozhlasové stanice a je pravidelné, ve všedních dnech od 09.35 do 09.45 hod. a o nedělích a svátcích od 07.30 do 07.40 hod. a začíná slovy: „Bezpečnostní zprávy“. I když je vysílání určeno především pro bezpečnostní orgány, slouží zároveň k informování veřejnosti o spáchaných trestných činech a hledaných osobách a věcech, a veřejnost se tak může částečně podílet i na pátrání po nich.

PŘÍKLAD PRVNÍ

Výnosem ministerstva vnitra číslo 950/1933-13 ze dne 5. ledna 1933 byla četnická stanice v okresním městě Pardubice pověřena, aby sloužila jako pobočka četnické pátrací stanice v Chrudimi a vykonávala kromě své normální služby v jí příkázaném staničním služebním obvodu ještě v celém pardubickém politickém okrese službu pátrací stanice ve smyslu § 5 odstavce 1 a 2 Prozatímní instrukce pro četnické pátrací stanice. K tomu účelu byl její stav zvýšen o dva četníky, řidiče motorového kola a fotografa a měla přiděleno motorové kolo s postranním vozíkem, fotografický aparát a služebního psa.

Tím získal velitel pardubické četnické stanice vrchní strážmistr Josef Hladík výsadní postavení mezi veliteli četnických stanic v celé repub-

lice a náležitě si na něm zakládal. Mimo jiné si vytvořil dobře fungující síť důvěrníků, kteří mu napomáhali při výkonu pátrací služby v celém politickém okrese. V roce 1935 se po úspěšném absolvování školy pro výcvik velitelů stanic stal okresním četnickým velitelem v Pardubicích a byl povýšen do hodnosti poručíka výkonného.

V polovině měsíce září roku 1935 se poručík výkonný Hladík dozvěděl od jednoho ze svých důvěrníků, že v minulosti trestaný vůdce lupičské tlupy Antonín Loskot ze Zminného se chystá vyloupit poštovní úřad v Milovicích v politickém okrese Mladá Boleslav. Loskot byl pardubickému okresnímu četnickému veliteli velmi dobře znám, neboť jeho lupičská tlupa působila ve východních Čechách v letech 1931 a 1932, kdy byla v dubnu četnictvem ve spolupráci s pardubickou policií pochytána a usvědčena ze 13 případů krádeží a vloupání se škodou více než 100.000 korun. To, že se Loskotova banda tehdy chystala vyloupit poštovní úřad v Milovicích, mu potvrzovalo, že na důvěrně získané informaci něco bude.

Poručík výkonný Hladík se rozhodl jít na věc jaksi zpřímá a ještě týž den odpoledne se vydal obchůzkou do osm kilometrů vzdálené obce Zminný. Měl štěstí, neboť zastihl Loskota doma. Příchod četnického důstojníka protřelého zločince poněkud zneklidnil, a aniž by byl na cokoliv tázán, sám od sebe spustil, že to, co v minulosti napáchal, tak si poctivě odseděl a nyní je již čistý jako slovo boží.

Okresní četnický velitel se bez dovolení posadil na jednu ze židlí u stolu a klidným hlasem spustil, co mu Loskot poví o milovické poště. Když se Loskot dozvěděl, oč se četnickému veliteli jedná, tak spustil nanovo. Však je to ve spise u chrudimského krajského soudu, že jeho lupičská banda se skutečně na poštu v Milovicích chystala, ale zatčení jim znemožnilo záměr uskutečnit. Teď je mu jasný důvod návštěvy pana okresního. Před několika dny jej totiž navštívil kasař Stanislav Koudelka z Chrudimi, se kterým se seznámil právě v kriminálu, a navrhoval mu, že by mohli poštu v Milovicích společně vyloupit. S tímto návrhem u něho však nepochodil, neboť on se už do kriminálu dostat nehodlá.

Ihned po návratu do četnických kasáren poručík výkonný Hladík telefonoval svému kamarádovi, veliteli chrudimské četnické pátrací stanice, které byla četnická stanice Pardubice při výkonu pátrací služby podřízena, vrchnímu strážmistru Františku Dvořákovi. Sdělil mu své zjištění

a požádal o prověření místního lupiče pokladen Stanislava Koudelky. Koudelka byl skutečně opakovaně trestán pro krádeže vloupáním, pro vylupování pokladen měl vzhledem k tomu, že byl vyučen zámečnickým pomocníkem, ty nejlepší předpoklady. Chrudimská pátračka měla totiž na Koudelku delší dobu spadeno, neboť jí bylo známo, že se opět na nějakou pokladnu chystá, ale víc nic. A to k zásahu proti němu samozřejmě nestačilo.

Proto na nic nečekali a její plně obsazený automobil vyrazil ještě v podvečer pátrat po 25 roků starém zámečnickém pomocníkovi Stanislavu Koudelkovi. Štěstí se na ně velmi rychle usmálo, neboť jej zastihli na náměstí, jak směřuje k hostinci. Než se stačil Koudelka vzpamatovat, seděl v četnickém automobilu. Jak bylo zvykem každého zločince, začal se rozčilovat, neboť nic nespáchal.

To však neplatilo na velitele hlídky vrchního strážmistra Dvořáka. Nejkratší cestou se vydali do Koudelkova bytu, kde po marné výzvě, aby vydal své kasařské nádobíčko, byla provedena domovní prohlídka. Ta bohužel nepřinesla kýžený výsledek.

I přesto byl zločinec z povolání Stanislav Koudelka zadržen a dodán do vyšetřovací vazby chrudimského krajského soudu, aby nemařil vyšetřování.

Chrudimská pátračka mezitím sháněla proti Koudelkovi u soudu použitelné usvědčující důkazy. Po dvou týdnech strávených ve vazbě se Koudelka úmyslně poranil nožem na břicho. Zranil se opatrně, aby si moc neublížil, ale přesto musel být převezen do chrudimské okresní nemocnice, kde byl léčen.

V pondělí 7. října 1935 byl krajský soud správou nemocnice vyzkoušen, že pacient Koudelka je již vyléčen a že má být odveden z nemocnice zpět do věznice. Rovněž tak byla vyzkoušena chrudimská četnická stanice, aby na základě požadavku státního zástupce u krajského soudu v Chrudimi byla nápomocna vězeňským dozorcům při eskortě nebezpečného zločince.

Namísto toho se do staniční kanceláře četnické stanice doslova vrátil udýchaný dozorce Čejchan, který ze sebe sotva vypravil, že odváděl z okresní nemocnice ke krajskému soudu vězně Koudelku, který mu však před divadlem hodil svoji tašku pod nohy, využil nastalého zmatku a utekl neznámo kam. Po několika minutách zvenčí zaznělo několik výstřelů.

Na četnické stanici zůstal pouze pohotovostní četník a všech pět přítomných četníků se okamžitě vydalo pátrat po uprchlém zločinci po městě. Pohotovostní četník ihned telefonicky vyznamenal chrudimskou pátračku.

Hlídkou pátrací stanice sice nebyl Koudelka zastižen ve svém bytě, což se ostatně dalo předpokládat. Ale od jeho sousedky Paulusové bylo zjištěno, že Koudelku před více než čtvrthodinou spatřila, jak nesl v ruce jakýsi balík a požadoval po ní vydání jízdního kola. Když toto odmítla, tak po ní několikrát vystřelil z revolveru, aniž by ji zasáhl, a dal se na útěk.

S balíkem prchajícího Koudelku zahlédl vězeňský dozorce Buřval, který měl volno po službě, a počal jej na svém kole pronásledovat. Když ho u Janderova mlýna dostihl a předjel, slezl z kola a hodil jej prchajícímu zločinci pod nohy. Vtom Koudelka vytáhl revolver a třikrát po pronásledovateli, v němž poznal vězeňského dozorce, vystřelil, čímž jej usmrtil. Poté vzal jeho kolo a dal se na útěk směrem k obci Slatiňany.

Velitel chrudimské pátrací stanice požádal Ústřední četnické pátrací oddělení v Praze o zveřejnění pátrací relace po uprchlém vězni a vrahovi 42 roků starého dozorce Jana Buřvala v bezpečnostním rozhlasu, který zahájil svoji činnost počátkem měsíce května.

Mezitím po uprchlém usilovně pátrali četníci z oddělení Chrudim, Hradec Králové a Kutná Hora.

V úterý 8. října v 9.35 hodin se z rozhlasového přijímače ve staniční kanceláři pátračky ozval hlas štábního strážmistra Jaroslava Oppelta z hlasatelný v Dušní ulici na pražském Starém Městě, který sděloval, že uprchlý vězeň a vrah, 25 roků starý Stanislav Koudelka z Chrudimi, je 170 centimetrů vysoký, štíhlé postavy, inteligentního vzhledu, má podlouhlý obličej, kaštanové, dozadu česané vlasy a modré oči, na levém horním špičáku má zlatou korunku a má hluboký hlas. Je oblečen ve světlehnědé trampské blůze vzadu v pase zdrhnuté, světlých kalhotách, má černé polobotky a světlé ponožky. Pozor! Je ozbrojen revolverem! Naposledy byl spatřen u obce Slatiňany v politickém okrese Chrudim.

Na základě veřejně vysílané pátrací relace bylo pátrajícím četníkům již před polednem oznámeno, že hledaný se zřejmě převlékl a má na sobě nepromokavý kabát a zelený klobouk a že byl spatřen v úterý ráno nedaleko obce Kočí u Chrudimi.